

DOMNULE PREŞEDINTE,

Subsemnatul(a)_, domiciliat(ă) în _ formulez acțiune pentru

DECLARAREA MORTII PREZUMATE

a dispărutului(ei)_, născut(ă) _, la data de _, cu ultimul domiciliu în _, dispărut(ă) de la domiciliu la data de_.

Motivele acțiunii:

În fapt, prin sentința civilă nr._, din _pronunțată de Tribunalul _, s-a declarat dispariția persoanei amintite.

De la data ultimilor știri din care rezultă că era în viață au trecut mai mult de patru ani, iar de la data afișării hotărârii de declarare a dispariției a trecut mai mult de 6 luni și totuși nu au apărut vești că ar mai fi în viață (pentru cazurile de excepție se va indica împrejurarea și data când a avut loc).

În vederea rezolvării acestei cereri, vă rog să cereți informații prin organele primăriei și poliției, iar pe baza probelor administrate să declarați mort prezumat pe _, deces care a avut loc la data de _.

In drept, îmi intemeiez cererea pe dispozițiile art. 16 alin. 2 (alin. 3 în cazurile de excepție) din Decretul nr. 31/1954, ale art. 40 din Decretul nr. 32/1954 și art. 2 alin. 1, pct. 1, lit. g C. proc. civ.

Dovada acestei cereri înțeleg s-o fac cu martorii:_.

Depun copia hotărârii de declarare a dispariției.

Prezenta cerere o depun în patru exemplare, două pentru a fi afișate și unul pentru comunicare, timbru fiscal în valoare de _lei și timbrul judiciar în valoare de lei.

Data depunerii__

Semnătura__

DOMNULUI PREŞEDINTE AL JUDECĂTORIEI_

Explicații teoretice

1. CONCEPT ȘI REGLEMENTARE

1. SEDIUL MATERIEI. Regulile de procedură sunt prevăzute de art. 36-38 din Decretul nr. 32/1954.

Cererea este de competența judecătoriei în a cărui rază teritorială și-a avut domiciliul persoana ce urmează

a fi declarată moartă și se timbrează.

2. CONDIȚII. Cel declarat dispărut poate fi declarat mort, tot PRIN HOTĂRÂRE JUDECĂTOREASCĂ, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- a) în prealabil să fi fost declarată disparația prin hotărâre judecătoarească;
- b) să fi trecut 4 ani de la ultimele știri din care rezultă că era în viață;
- c) să fi trecut cel puțin 6 luni de la afișarea extrasului de pe hotărârea rămasă definitivă a instanței, prin care s-a declarat disparația.

3. CAZURI de EXCEPTIE. De la regula că declararea disparației constituie o procedură prealabilă obligatorie pentru declanșarea acțiunii în declararea morții prezumate a unei persoane, art. 16 alin. 3 din Decretul 31/1954 exceptează cazul în care disparația a avut loc:

- a) în cursul unor fapte de război;
- b) într-un accident de cale ferată;
- c) într-un naufragiu;
- d) în orice altă împrejurare asemănătoare care îndreptățește a se presupune decesul, cum ar fi, de exemplu, un cutremur, accident de aviație, catastrofa minieră, inundație etc.

În cazurile enunțate, declararea prealabilă a disparației nu mai este necesară.

Cel ce sesizează instanța trebuie să dovedească că disparația s-a datorat unuia din cazurile enunțate și a trecut cel puțin un an de la data împrejurării în care a avut loc disparația.

4. CALCULUL TERMENELOR. În primul caz când se impune declararea prealabilă a disparației persoanei, termenul de 4 ani se calculează de la data ultimelor știri din care rezultă că persoana dispărută era în viață, iar în cazurile de excepție, termenul de 1 an prevăzut de art. 16 alin. 3 din Decretul nr. 31/1954 se stabilește de la data împrejurării care îndreptățește a se presupune că a avut loc decesul.

Dacă instanța nu poate stabili ziua ultimelor știri, nici ziua împrejurării în care a avut loc disparația, termenele de 4 și respectiv 1 an se vor socoti de la sfârșitul lunii ultimelor știri sau în care împrejurarea a avut loc, iar în cazul în care nu se poate stabili nici luna se va fixa ca dată a morții ultima zi a anului calendaristic, când a avut loc disparația (art. 17 din Decretul nr. 31 din 1954).

5. COMORIENTII. În cazul în care mai multe persoane au murit în aceeași împrejurare (accident, cutremur, catastrofa feroviară sau minieră etc.), fără să se poată stabili dacă una a supraviețuit alteia, ele sunt socotite că au murit deodată. Aceasta înseamnă că data morții va fi aceeași pentru aceste persoane (art. 21 din Decretul nr. 31/1954). Principala consecință a acestei dispoziții constă în faptul că persoanele decedate deodată nu se moștenesc unele pe altele, chiar dacă legea le-ar permite acest lucru, ci fiecare este moștenită de rudele rămase în viață.

6. EFECTELE HOTĂRÂRII. Declararea judecătorească a morții se întemeiază pe o prezumție de moarte, din care rezultă o altă prezumție, și anume că cel mort a fost în viață până la data stabilită prin hotărâre.

Hotărârea de declarare a morții produce aceleși efecte ca și moartea propriu-zisă, cele mai importante fiind:

- a) se deschide succesiunea celui declarat mort (art. 651 C. civ.);
- b) căsătoria celui declarat mort se desface, soțul în viață putând intra într-o altă căsătorie (art. 36 C. fam.);
- c) drepturile și obligațiile cu caracter patrimonial ale celui declarat mort se transmit moștenitorilor și pe aceeași dată se sting drepturile și obligațiile cu caracter personal, care sunt netransmisibile: renta viageră, uzufructul etc.;
- d) se instituie tutela, dacă sunt îndeplinite cerințele art. 13 C. fam.;
- e) se reziliază contractele intuitu personae (contract de muncă, de mandat).